

Een hemelse, soms helse tocht naar je astrale thuis

Ik ben Michel. In verband met mijn vorige podcast over overgang en levensoverzicht kreeg ik heel wat vragen waarop ik graag een antwoord wil geven. Ik hoop met twee voorbeelden te kunnen verduidelijken wat ik als een cocon of gedachtenbubbel bedoel. Ter illustratie zal ik een voorbeeld uit het laagastrale veld en een ander uit het midden-astrale veld geven. Hou wel rekening met het feit dat het vooral een geestelijke ervaring is.

Het allerlaagste astrale niveau is een plek waar we als aardse wezens best niet te veel vertoeven. Daar zijn sterk beladen emotionele velden en je kunt door die heftige, emotioneel vibrerende toestanden worden opgesloten. Wanneer ik mij in een veranderde bewustzijnstoestand bevindt, kan ik daar soms in belanden. Het is er onaangenaam.

Wie zit daar dan? Welke overledenen verblijven daar? Het zijn geest-verschijningen, vaak als spoken. Gezinnen zijn hiervan een goed voorbeeld, maar ook overledenen die met een emotioneel pakket zijn blijven zitten. Het zijn verdwaalde individuen die nog altijd in een bepaald eigen emotioneel zelfsveld zitten en er niet gemakkelijk uit kunnen, tot ze uiteindelijk uit eigen kracht loskomen of geholpen worden door de astrale gidsen die daar zeer actief zijn. Vaak willen ze niet, of weten ze niet dat ze dood zijn, en blijven ze in hun verhaal steken. Als alle hulp vruchteloos is en er geen contact mogelijk is, gaan ze na een heel lange tijd vanzelf terug in kaneren.

Hier volgt een voorbeeld — een wat zwaar en een beetje eng verhaal. Op een dag word ik aangetrokken naar een laagastraal veld. Ik kan daar weinig aan doen, het gebeurde gewoon vanzelf. De aantrekkingskracht was intens en ik voelde dat ik naar het laagste niveau werd getrokken. Ik belandde voor een immens grote grot met een zeer ruwe rotsstructuur. Eigenlijk een spookachtig geheel. Ik bekeek het en zag dat er een soort inham was. Ik twijfelde even om daarin te gaan, het maakte mij wat angstig, maar ik waagde het erop.

Behoedzaam ging ik de grot binnen. Van binnen was het heel duister, kil en koud en het voelde niet goed aan. Ik ging nog wat verder, dieper in de grot, tot ik besepte dat ik de ingang uit het oog verloren had. Het was eng, het voelde niet veilig aan en ik ging weer naar buiten.

De volgende dag besloot ik terug te keren naar die grot. Weer naar binnen, in die ijsskoude omgeving. Ik bleef rustig zwevend stappen, met nog steeds die donkere en grillige vormen rondom mij. De ingang zag ik niet meer. Ik besloot verder te gaan en aan mijn rechterkant trok iets mijn aandacht. Daar was een kleine inham en daar was iemand in verscholen. Diep verborgen in die inham stond een vrouw rechtop, in het zwart gekleed, met een pot chrysanten in haar handen. Ze zag er ellendig uit, duister, agressief, onaan spreekbaar en koud, met opvallende rode lippen en een angstige blik. Geschrokken van wat ik plots zag, ben ik weer naar buiten gegaan. Ik wist eigenlijk niet hoe ik er mee moest omgaan.

De derde dag keerde ik opnieuw terug. Deze keer wist ik wat me te wachten stond en ik was voorbereid. Het symbolische probleem was die bloempot. Ik was ervan overtuigd dat als ik de bloempot kon weghalen, er iets in beweging zou komen. Een pot met chrysanten wordt vaak geassocieerd met de dood en begraving. De felle rode lippen kon ik niet plaatsen, maar ik vermoedde dat dit een poging was om aan te tonen dat ze hulp nodig had.

Ik waagde het erop om in gesprek te gaan, maar kreeg alleen maar een boze blik terug. Ik probeerde liefde en warmte uit te stralen, maar ook dit was blijkbaar niet de juiste keuze. Er kwamen alleen maar meer afwijzende reacties, waardoor ze nog dieper in die inham wegzakte. Deze keer ging ik echter niet onmiddellijk weg en probeerde telepathisch in haar levensverhaal te komen.

Ik begreep dat zij tijdens haar leven door haar omgeving verworpen, geminacht en vernederd was. Stervende kreeg ze al een pot chrysanten in haar handen, opdat ze zeker niet met lege handen zou vertrekken. Ze was gedoemd tot de hel, en daar was ze ook duidelijk in beland, volgens haar eigen gedachten. Ze had zich veilig verschuild in haar denkbeeldige rots.

Verschillende keren ben ik teruggekeerd, tot ze mij in vertrouwen wilde nemen en mij de pot chrysanten overhandigde. Naarmate we vorderden, werd het binnenin de rots helderder en de structuur kleiner, tot het bijna helemaal oploste en het licht binnenkwam. Daardoor konden de gidsen van de overzijde haar bereiken, haar ophalen en met haar naar het licht gaan.

Dan verder naar het midden-astrale veld. Zoals duidelijk is in de onderste laag van de astrale wereld, is wat energetisch van die rots overblijft een emotioneel achtergelaten veld dat zich normaal gesproken oplost en zichzelf neutraliseert.

Het geheel toont aan hoe een mens zijn gedachten vorm kan geven en zich daarachter en daarin kan verschuilen. We zijn hierin zeer creatief — kijk maar naar je dromen, hoe je een alternatieve realiteit creëert met huizen, parken en straten. Ook in de astrale wereld is dit mogelijk. De grot maakte mij aanvankelijk angstig, maar toch is het een leerschool geweest om niet naar de uiterlijke vorm te kijken, maar vooral naar de innerlijke emoties en gevoelens die iemand tot uiting heeft gebracht.

In de lagere dimensies zijn gevoelens van goed en kwaad, wraak en verzoening, verdriet en vergeving nog sterk aanwezig, en naarmate men dichterbij de menselijke energie komt, wordt dit nog sterker tot uiting gebracht. Daarom heeft de dolende ziel nog zo aardse gevoelens en zoekt hij naar een poortje om terug te keren naar zijn aardse, fysieke ervaring.

Wat je in dit geval moet proberen te doen, met of zonder de hulp van een gids, is je gedachten te veranderen: naar boven kijken, je omdraaien bij wijze van spreken, zodat je andere zaken kunt gaan waarnemen en het licht tot jou laten komen en je laten optrekken. Ik heb dat in mijn vorige podcast wat meer onder de aandacht gebracht.

In feite is dit ook geldig in ons dagelijks bestaan: als je het niet meer ziet zitten, kijk en zoek naar wat je niet ziet. Dat zijn jouw poortjes.

Het is voor de meeste mensen niet goed om met een ouijaboard of glas te proberen in contact te komen met de overzijde, tenzij er iemand aanwezig is die voldoende ervaring heeft met geestcommunicatie en het energetische. Een dergelijke poging trekt namelijk altijd een wezen van het laagste astrale niveau aan. Je kan daardoor voor onverwachte reacties komen te staan. Die wezens kunnen zich voordoen als iemand anders, omdat ze nog zo aards gebonden zijn. De beste raad die ik u kan geven is: gebruik het niet, en klaag dan niet dat er eentje is blijven plakken.

Het tweede verhaal is heel anders — een mooie vorm van overgang waar alleen liefde en licht aanwezig zijn. Een doorgang naar het midden-astrale niveau.

Ik bevond mij opnieuw in een geestestoestand, in het midden-astrale veld. Een heel groot plein met kasseien en bomen, met enkele huizen rondom. Ik zag een pas overleden priester met een breviar of de bijbel in zijn handen lezen, waarschijnlijk vol toewijding en vertrouwen dat de hemel nabij is. Dit is zijn overgangsmoment, het begin van zijn overgang: lezend of mediterend, in volle

verwachting en geloof van zijn thuiskomst. Ik ben gewoon een getuige van zijn overgang in de astrale wereld.

Er is voldoende opvang om u te verwelkomen aan de overzijde, vanuit het gidsengebied. We hoeven ons echt geen zorgen te maken. Als u niet zelf wakker wordt, dan komen ze aan de overzijde naar u toe om u te bereiken. Het is een moderne priester, in het grijs gekleed met een wit boordje, lange broek en bijpassend vest. Een heel rustig en ingetogen wezen die de overgang aan het beleven is.

In mijn vorige podcast zei ik dat de gidsen soms je naam fluisteren, een klank laten horen of een bekende geur loslaten. Aan de overzijde weten ze precies op welke wijze ze jou moeten benaderen, of je creëert het zelf op dat moment. Wat dacht je dat die priester graag zou willen?

De eerste uittreding was toen hij stierf en uit zijn lichaam steeg, van een grof stoffelijk lichaam naar een fijnstoffelijk lichaam. Tijdens de tweede uittreding komt hij uit zijn coconnetje. Hij voelt hoe hij aangetrokken wordt door die liefdetunnel waarover zo dikwijls sprake is. Ik zie hem opkijken en de bijbel is ineens verdwenen. Hij kijkt nog meer omhoog en hoort nu heel duidelijk gezang.

Hij begint rond te kijken en wat ziet hij in de verte op dat plein? Zijn kerk. Die immens grote kerk met een enorm groot houten toegangspoort. Hij blijft het gezang horen, helderder en luider, uitnodigend om binnen te komen.

Vol verwondering staart hij naar de houten poort, volledig bewerkt met ingesneden motieven. Hij kijkt ernaar als een onwaarschijnlijk en immens gelukkige beleving, volop aangetrokken in zijn lichttunnel naar het midden-astrale gebied. En dan gaat die poort plots vanzelf langzaam open — goddelijk en plechtig.

Zwevestappend gaat hij de treden op. De poort is nu volledig open en hij kijkt naar binnen in zijn kerk. Hij hoort nog altijd het gezang, luider en klaar. En wat ziet hij dan in zijn kerk? Zijn kerk gevuld met overleden wezens die allemaal naar hem kijken en meezingen om hem te verwelkomen.

Ontroerd door de aandacht, de ontvangst en het hele gebeuren, stapt hij als een koning naar voren, naar iedereen kijkend, tot net voor het altaar. En wat ziet hij achter het altaar? Zes overleden collega-priesters die op hem wachten.

Wat een verwelkoming — thuiskomen in zijn hemel. Men weet precies hoe en wat je nodig hebt om je te verwelkomen. Ik heb daarna de kerk verlaten en nageproefd van wat ik gezien en beleefd heb.

Zijn die verhalen nu allemaal een gevolg van fantasie, sprookjes en hallucinatie? Of zijn het herbelevingen van een overgang en realiteit? Mijn verhalen zijn voor mij alvast een echt, reëel en waarachtig gebeuren.

De echte tijd, de waarheid, de realiteit — we zijn allemaal zoekend en we zitten allemaal in hetzelfde schuitje. De believers moeten nog afwachten of ze gelijk hebben, en de non-believers moeten ook nog afwachten of ze gelijk hebben.

Tot zover deze podcast. Bij leven en welzijn, tot een volgende keer.